

PEGASEN

20 kr

Dec 2020

Snart är även år 2020 över.

Ett år som nog, för de flesta, inte blev som vi hade tänkt oss. Men även ett år som detta har vi tagit oss igenom tillsammans.

När livet känns skakigt är det bra att ha något som är stabilt och bestående. Det kan vara hos familjen, i olika traditioner som kommer tillbaka, i den sport eller aktivitet du utövar, eller till det arbete vi går till varje dag. Det gör det lättare att ta sig igenom perioder i livet när livet känns svårt eller jobbigt.

För oss som går på Katedralskolan har vi förmånen att alltid ha en trygghet i gemenskapen vi finner hos varandra och som finns i våra fina traditioner. Oavsett vår bakgrund och hur vi är som person, så är vi alla en del av kattes gemenskap och kan finna en trygghet och mening här under vår skolgång. Vi kan finna en gemenskap och något att luta oss tillbaka mot i klassen, i skolan och i föreningarna där vi alltid vet att vi kan möta ett glatt ansikte. När vi ser Katedralskolans vapensköld tror jag vi alla kan känna en stolthet att få vara en del av Katedralskolans gemenskap, som inte bara är nu, utan också har funnits över lång tid tillbaka. När vi vandrar i korridorerna och kan känna andan från eleverna som gått här tidigare, i flera hundra år.

Hur vi i vanliga fall målar och klär oss i de rödgula färgerna inför katte-skrapan kampen, en tradition jag hoppas att vi kommer att få genomföra nästa år.

I tider som dessa har jag påmint om hur viktiga våra traditioner är. Hur de kan ge mening och stabilitet i en osäker tillvaro, med många frågetecken. Vi behöver värna om, och föra vidare våra traditioner så att även nästa generation får uppleva och ta del av våra traditioner.

Nu har jag fått det ärofyllda uppdraget att föra den här tidningen vidare, till er!

Snart kommer det efterlängttade och välförtjänade jullovet. En tid att spendera med de man bryr sig om, och en tid att koppla av och luta sig tillbaka. Vissa kanske kommer att fira jul och Kristi födelse, medan andra kanske njuter av att vara ateister, eller så är man bara hemma och tar det lugnt? Kanske blir inte våra lov och firanden på samma sätt som vi är vana vid. Coronapandemin har på många sätt påverkat vårt dagliga liv med sociala isoleringar och restriktioner. Trots detta hoppas jag att ni får ett riktigt härligt jullov!

Hälsningar

Viktoria Lautmann, Chefredaktör

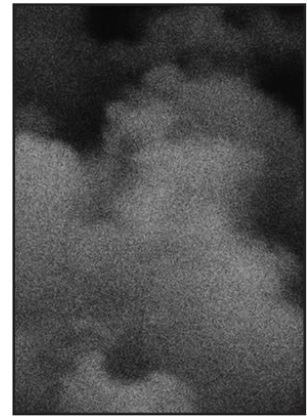
Redaktionen

Viktoria Lautmann
Chefredaktör, Ansvarig utgivare

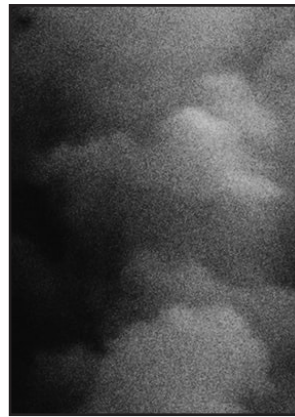
Amanda Westerberg
Korrekturläsare

Elsa Granvik
Korrekturläsare

Olle Erlandsson
Layout-ansvarig

Vera Rööf
PR-ansvarig

Innehåll

Debatt: Sida 4 - 7

Fiktion: Sida 8 - 14

Kända katedralister: Sida 15

Recept: Sida 16 - 17

Föreningar: Sida 18 - 19

Poesi: Sida 20

SKOLANS BRISTANDE INTRESSE FÖR FÖRENINGARNA

av Olle Erlandsson

Katedralskolan är sedan länge känd för sitt rika och varierade föreningsliv. Skolledningen stödjer föreningarna genom bidrag, men kan de verkligen hävda att de vet var pengarna går?

Elever på Katte kan överallt märka närvaron av skolans föreningar. Med större evenemang, studiehjälp, och föreningsträffar är de ett naturligt och uppskattat inslag i skolgången. Vill man inte gå med i en existerande förening kan man, tillsammans med några kamrater, till och med skapa en egen. Men det är just där många problem uppstår. En ideell förening betyder inte bara skoj och förmåner, den bör också drivas demokratiskt, och vara inkluderande och transparent. Detta kan dock vara svårt för oss ibland halvt oengagerade elever att få styr på, och utöva. Och inte heller krävs det av oss; det finns inga lagar i Sverige som specifikt reglerar ideella föreningar, och inte någon information som man tvingas ta del av. Ingen kan utan vidare kräva att en förening fungerar på ett rättvist sätt.

Men där kommer skolan in i bilden. Katedralskolan ger sina föreningar monetära bidrag, samt lokaler att vistas i. I och med att föreningarna är självständiga är detta dock ingen förpliktelse, det är bara en tradition av välgörenhet. Därmed kan skolan ställa krav för att en förening ska få bidrag eller tillgång till föreningsrummen. Skolan skulle till exempel kunna kräva att ta del av årsmötesprotokollet, få det gångna årets utgifter och inkomster redovisade för sig, och få se de nuvarande stadgarna för att se att allt ser rätt ut. Helt enkelt, hålla koll på att de mest grundläggande systemen fungerar

någorlunda demokratiskt. Men gör de det? Jag tog kontakt med vår tillfälliga rektor, Karin Eriksson Johansson, för att ta reda på saken.

”Vissa föreningar har motiverat varför de behöver en viss summa och vissa föreningar skriver ingenting. De föreningar som tydligt motiverat vad de ska ha sina pengar till har kunnat få pengar till detta. Så ser det ut som att det varit tidigare år,” skriver Karin om vilka krav skolan ställer. Hon berättar i samma mejl att det är rektorn som har ansvaret att bestämma om stöd till föreningar. Inga tydliga riktlinjer finns uppsatta om hur detta ska gå till. Enligt Karin är det alltså upp till varje rektor att dela ut bidrag, utifrån vilka principer denne än anser rimliga. Skulle Karin till exempel kunna dela ut en oproportionerligt stor summa pengar till den teoretiska föreningen Karin Johanssons Vänner, driven av hennes (i det här fallet lika teoretiska) barn? Ifall man utgår från informationen hon gett, ja, det skulle hon.

Värre är ändå avsaknaden av granskning. Utifrån vad Karin skriver så räcker det med en tydlig motivation för att få ett bidrag. Ingen ekonomisk redovisning, inga uppvisade protokoll, ingenting. Låt mig genom ännu ett exempel visa varför detta är ett problem: Olle startar tillsammans med sin tre vänner Rasmus, Slafsmus, och Blasfemus, en förening kallad Kattes Kinesiska Klubb. Denna förenings syfte är att låta nybörjare tillsammans lära sig det kinesiska språket, något som de berättar för rektorn. För att köpa in kinesiska läroböcker behöver föreningen ett bidrag på 2000kr, vilket beviljas av den imponerade skolledningen. Vad som sedan följer är dock högst irrelevant för inlärandet av kinesiska. Föreningen köper, i all tysthet, istället för läroböcker, fyra kopior av Red Dead Redemption 2 till Playstation 4, en till varje styrelsemedlem. Därtill utför föreningen under året inga träffar eller evenemang; nej, en märklig stillsamhet råder kring föreningens

egentliga verksamhet. Nästa år går styrelsen till rektorn och ber om bidrag återigen, denna gång för en studieresa till Peking via roddbåt. En lika överväldigad och nöjd rektor lämnar även detta år över 2000kr till föreningens kassa. Mystiskt nog verkar det aldrig som om Peking-resan blir av, istället sitter styrelsen hemma hos sig och spelar Rainbow Six Siege med sina sprillans nya grafikkort.

Jag tror att sådan här skum verksamhet är praktiskt taget icke-existerande bland Katedralskolans föreningar, men det är ändå fullt teoretiskt möjligt, vilket är ett problem. Det som kan anses mest störande är att det är så extremt enkelt att förhindra det här. Skolan behöver i princip bara fråga efter kvitton eller annan bokföring från det gångna året. Är det inte säkert var pengarna har gått? Då är föreningen i sitt nuvarande stadium kanske inte redo att hantera skattepengar i form av bidrag. Sedan skulle det vara ännu bättre om skolan också ville gå igenom årsmötesprotokollet. Är inte styrelsen demokratiskt vald av medlemmarna kanske föreningen inte förtjänar att vistas i föreningsrummen, till exempel.

Jag kontaktade själv tolv av Katedralskolans föreningar för att ta reda på hur det stod till med årsmötet och ekonomin. Sju av de svarade inte alls (cirka två veckors väntetid), men fem av de större föreningarna, däribland Artis Amici och KIF, meddelade att de i alla fall hade årsmöte eller liknande. Dock verkade det mer osäkert hur föreningarna som fick bidrag skulle hantera de, och svaren skiljde sig emellanåt. Av det kan man dra slutsatsen att föreningarna får otillräcklig vägledning av skolan. Det är ju inte så lätt att själva veta exakt hur saker bör gå till. ”De som vill och ställer frågan får självklart svar och hjälp,” skriver Karin om vägledningen de erbjuder. Men de som inte ställer frågan, då? Oavsett om skolledningen vill det eller inte så är Katedralskolans föreningar bundna till just Katte, även fast de är självständiga.

Är det inte då rimligt att skolan hjälper dessa föreningar på fler sätt än genom pengar och lokaler, genom information och guidning? En stabil, rättvis, och kompetent förening uppstår inte utan hjälp, och bara för att vissa funnits i årtal, såsom Artis, betyder det inte att systemen inte kan dras i förfall, när de nya medlemmarna ser mötespresidier och protokoll som onödig formalia istället för en viktig grund. För att en förening ska vara hälsosam krävs grundläggande kunskap hos medlemmarna, fungerande system, och helst en viss utomstående granskning. Skolan kan bidra till allt det här. Bara genom att informera om hur man faktiskt bör driva en förening, och en rudimentär undersökning av hur ekonomin sköts innan de börjar dela ut resurser, skulle de största problemen vara lösta. Men det kräver förstås att de bryr sig.

Föreningar har funnits på Katte i otaliga år. De har hjälpt studenter att socialisera, träna upp viktiga kunskaper, och få en bredare bild av samhället. Skolledningen kanske vill att detta ska fortgå som det alltid gjort, men om de fortsätter nonchalera problemen som finns, kan de få sig en obehaglig överraskning när de inser att föreningslivet har föreningsdött.

Olle Erlandsson

REPLIK FRÅN REKTOR

Tråkigt att det upplevs som att skolan har ett bristande intresse för elevföreningarna. Föreningarna är en mycket viktig del i Katedralskolan. Elevföreningarna bidrar till skolans fina stämning och vi som arbetar på skolan vet att de är viktiga sociala grupper för många elever. Elevföreningarna får många elever på skolan att må bra och bra mående är mycket viktigt. Många föreningar har en lång tradition men både gamla och nya föreningar är viktiga.

Jag har tacksamt tagit emot synpunkterna rörande föreningsbidragen och bristen på riktlinjer. Självlklart kan vi i skolledningen bli bättre på att följa upp hur föreningarna använder sina pengar och självklart ska elever känna sig trygga i att tilldelningen blir schysst och rättvis. Jag kommer meddela skolans nya rektor, Andreas Widmark, att vi behöver se över detta till nästa läsår.

Karin Eriksson Johansson
(F.D. Biträdande rektor)

DET ÄR BRA FÖR UNGDOMAR ATT SITTA I FÄNGELSE

av **Viktoria Lautmann**

Vid arton-års ålder räknas man i Sverige som myndig. Man får delta i att fatta beslut i Sveriges styre, man får bära vapen och försvara sitt land. Men man räknas inte som moraliskt kapabel till att ta ansvar för sina brottsliga handlingar. Den så kallade straffrabatten för ungdomar får den följd att ungdomarna inte behöver ta ansvar för de handlingar de faktiskt utför. Straffrabatten är en nedvärdering av ungdomarnas förmåga att ta ansvar för sina handlingar.

Att som myndig få "rabatt" på grund av sin ålder är nedvärderande. Litar man inte på att unga vuxna kan fatta sina egna beslut? Självlklart kan det finnas förmildrande omständigheter i varje enskilt brottsmål. Ålder kan vara en sådan omständighet, men också många andra omständigheter.

Ett argument för straffrabatten har varit att hjärnan inte är fullt utvecklad förrän vid 25 års ålder. Varför ska man då ha möjligheten att rösta om beslut gällande samhälles styre? Eller få bära vapen i rikets tjänst och representera vårt försvar? Myndiga som begår brott ska straffas för det. Detta är särskilt viktigt om gärningsmannen begår många och allvarliga brott. Genom att från början döma straff som stämmer överens med brottets allvar, gör att vårt samhälle markerar att man inte tolererar brott och man sänder signaler om att brott mot vårt samhälle inte är okej. Vi måste visa att man som svensk medborgare både har skyldigheter och rättigheter som man själv ansvarar för vid 18 års ålder. För att få rättigheter i vårt samhälle krävs det att vi uppfyller våra skyldigheter och inte bryter mot samhällets regler.

Straffrabatten har medfört att ett straff

halveras för de som är 18 år, och för de som är 20 år kortas straffet med en femtedel ¹. Dessutom krävs det särskilda skäl för att döma någon som är under 21 till fängelse. Detta i kombination med så kallad "mängdrabatt" för brott gör att man som ung brottsling kan komma undan relativt lindrigt.

Många gånger har därför äldre kriminella utnyttjat unga vuxna till att begå brott, med vetskap om att de snart kommer ut från fängelset. Att unga vuxna ska utnyttjas och hamna i kriminella banor behöver vi bryta på något sätt, detta genom att slopa straffrabatten.

Enligt den Nationella trygghetsundersökningen utsattes fler än 70 000 unga kvinnor för sexualbrott under 2016. Sammantaget har sexualbrotten ökat med 138 procent på två år ².

Samtidigt sänder politikerna helt fel signaler när man får en "rabatt" på att utföra brott – så länge du är under 21 år.

En artonårig man döms för sex fall av våldtäkt. Fyra av de fallen bedöms som våldtäkt som barn. Målsägande var fem unga flickor, varav en av de blivit utsatt två gånger ³. Fem unga flickor som kommer att ha hemska minnen för resten av livet. Den artonårige mannen döms nu till två års fängelse, ett avsevärt lägre straff än om han varit över 21 år.

Att hamna i fängelse som ung brottsling kan vara en möjlighet att komma till sans och en möjlighet att reflektera över sina val och felsteg i livet – om jag gör A så händer B. Alltså bör jag inte göra A.

Men om samhället ger ungdomarna rabatt på straffen, sänder samhället signaler om att brott inte är en allvarlig handling att utföra. Som ung är det viktigt att få tydliga riktlinjer att hålla sig fast vid. Därför måste också lagstiftningen och domstolarnas åtgärder vara hållfasta och tydliga för att visa vad som är rätt och fel. Fängelsestraffet kan vara en möjlighet till att utvecklas som person och det ger en möjlighet till att se över sin skuld till

brottsoffret och samhället. Genom rätt insatser kan också beroendet av det kriminella nätverket brytas och ungdomen kan se sina skyldigheter i vårt svenska samhälle och bli en god medborgare.

Sveriges gängkriminalitet behöver tas på allvar. Att en kvinna i Malmö som råkar vara på fel ställe, vid fel tidpunkt dör på grund av gängbråk får inte ske. Vi behöver visa att alla typer av brott mot vårt samhälle är fel och att man som medborgare behöver följa lagen. Rabatter är ingenting som hör hemma inom rättsväsendet, rabatter hör hemma i butiker.

Viktoria Lautmann

1 <https://www.nwt.se/2019/09/13/ratt-med-slopad-straffrabatt/>

2 <https://www.bra.se/statistik/statistiska-undersokningar/nationella-trygghetsundersokningen.html>

3 <https://www.norran.se/nyheter/blaljus/18-arig-inlandsbo-doms-for-sex-fall-av-valdtakt-tingsrattens-besked-straffrabatt-pa-flera-ar/?auth=false>

DE ROSENFÄRGADE GLASÖGONEN

av Olle Erlandsson

Bussen stannar vid hållplatsen på min gata. Jag stiger på tillsammans med flera andra. Den är helt full. Det är trångt, och kvavt, och varmt. Jag ser folk svettas, och kippa efter luft, men jag är van vid det. Jag står inträngd mellan en tjock tant och en kontorsslav. Jag observerar honom slappt. För ett tag sedan var jag precis som du, min vän. Jag tog alltid bussar som den här, jag hade ont i ryggen, hemorrojder, min chef var dålig; allting som du hatar, hatade jag också. Och en dag hatade jag det lite för mycket. Så nu hoppas jag innerligt att de inte kommer säga på Arbetsförmedlingen att jag måste bli precis som du igen, för då vet jag inte vad jag gör. Han skjuter mig en blick, och kollar sedan snabbt bort. Jag kollar också bort.

”Kalmarplan,” säger rösten. Äntligen kliver jag av den förpestade metallburken. Det regnar på Kalmarplan. Mitt första steg är i en pöl. Jag stoppar händerna i byxfickorna, de är båda håliga, jag borde fixa det. Folk går förbi med paraplyer och kostymer och hundar. Jag går ned längsmed den mörkgråa dagen. Butiker lyser mig i ansiktet med olika färger och olika produkter. Min fascination inför konsumtionen tog slut när våra pengar började sina. Denna stadsdel är gammal, med överdådiga hus, och smala trottoarer. När jag korsar ett övergångsställe tvärnitar en BMW framför mig. Mannen i bilen lägger sig på tutan som om jag stått och hamrat på hans motorhuv med ett järnrör. Det känns för övrigt extremt lockande. Arbetsförmedlingen ligger på andra sidan torget som breder ut sig. Det har en steril glasentré.

Väl inne i kontoret får jag plötsligt ett anfall av ångest. Min kropp gör revolt mot allt vad denna byggnad representerar, och vad den kommer leda mig tillbaka till. En ändlös cykel av det värsta livet har att erbjuda. Min hals har blivit alldeles

torr. Mina ben darrar utom min kontroll. Jag går ostadigt till ett par bänkar längst bort från receptionen, och sätter mig. Jag sätter händerna för ögonen, och gnuggar de hopplöst. Varför ska allting vara så här nu? Jag vill inte gå fram till någon apparat och leta jobb. Snälla, låt bli att göra det mot mig. Kanske kan jag bara sitta här och läsa tidningar ett tag? Jag öppnar ögonen och sträcker mig mot soffbordet. Där finns inga tidningar. Där finns faktiskt ingenting, förutom ett par fula solglasögon. Jag inspekterar de. Glasögonen har röda bågar och svagt rosenfärgade glas. Varför skaffade sig folk alltid så värdelösa attiraljer? De är osmakligt kitschiga, och, från vad jag kan se, blockerar knappt solljuset. Jag sätter på mig de för att testa skyddet mot de skarpa lysrören i taket. Men istället händer något märkligt. Plötsligt ser jag inte längre genom mina egna ögon. Inuti glasen spelas ljusen från en värld som jag aldrig sett förut. Och jag ser en man vid en busshållplats.

Den ärggröna bussen rullade sakta in på den nedslitna hållplatsen på Kents gata. Bromsarna gnisslade lätt, och så sköts den elektriska dörren upp på vid gavel med ett mekaniskt suckande. Kent stod först i kön för att stiga på, framför några av hans nära grannar, som han just avslutat ett lättvindigt samtal med. Bussen var full av människor med olika utseenden, från olika platser, som samlats för en lift till destinationer runtom i staden. Det var behagligt varmt jämfört med det kyliga duggregnet och de isiga oktobervindarna som blåst upp därutanför. Kent ställde sig mellan en rödhårig kvinna och en glasögonbeprydd, kostymbärande, man. Han kände en familjär samhörighet med mannen, eftersom han tidigare delat yrke med honom. Men Kent hade velat ha förändring i sitt liv, så han hade djärvt sagt upp sig inför sin förbluffade chef, och givit sig ut i jakt på nya upplevelser. Ändå förnam han fortfarande en unik förståelse med sin tidigare like.

”Kalmarplan,” informerade den robotiska

bussrösten lugnt. Lättat klev Kent ut i innerstaden, där ett ihärdigt regn nu härjade obehindrat. Det forsade ivrigt nerför de ståtliga husen, genom de nattsvarta stuprören, och ut via de rostade gatubrunnarna. Folk passerade hit och dit, antingen nöjt spatserande, skyddade av paraplyer eller regnkläder, eller brådslande, med inget emellan de och den höstliga nederbörden. Kent hade inte heller något skydd, men han gillade å andra sidan känslan av det friska regnet rinnande längs hans bara nacke. Lysande neonskyltar underhöll hans ögon medan han vandrade nerför de vindlande trottoarerna. Han såg allt möjligt uppvisat i de våta glasfönstren. Det fanns affärer för smink, butiker fyllda med vackra tråleksaker, och diverse caféer, restauranger, och enklare fik. Butikerna som kantade sidorna av husen tog abrupt slut när gatan mynnade ut i ett vältrafikerat torg av kullersten, upplyst av fagra lyktstolpar, vilka kastade ett guldgult sken genom vattendropparna som föll mot stenarna. På andra sidan såg Kent den välbekant blåvita skylten som markerade att där låg ett kontor för arbetsförmedlingen. Detta kontor hade en stilren fasad av färglöst, härdat, glas, från vilket det vita ljuset strömmande ut i det gråa vädret. Kent tog ett djupt andetag, och stegade in via de roterande svängdörrarna.

Jag tar av mig glasögonen, och andas häftigt. Mitt hjärta slår fort i bröstkorgen. Jag känner mig uppskärnad och upphetsad på ett sätt som jag inte varit på mycket länge. Långsamt reser jag mig, och tar mig ut från kontoret.

"Hur gick det på Arbetsförmedlingen?"

"Kolla här." Jag tar upp glasögonen ur rockfickan, och visar de för Julia. Hon stirrar passivt på de.

"...Hur gick det på Arbetsförmedlingen?"

"Nej, det är inga vanliga glasögon, älskling," säger jag. "Tro mig, jag... Jag svär att... Ta bara på de och testa." Undrande sätter hon på sig glasögonen.

Genom glaset ser jag hennes ögon röra sig snabbt. Hon grimaserar, och tar av de.

"Vad såg du?" frågar jag.

"Vad fan är det för något, Kent?"

"Vad såg du för någonting?"

"Mig själv. Vad är det... Är det film, en filmsak, eller vad..." säger hon famlande. Jag bara ler maniskt.

"Ingen jävla aning! Jag måste ringa in till någon tidning om det här, eller något. Helt jävla sjukt!"

"Ja..." Hon kliar sig fundersamt på halsen. Resten av dagen spenderar jag genom att ringa in till olika nyhetsmedier. Det tar lång tid. Så fort jag nämner *magiska glasögon* vill ingen ha med mig att göra. Genom att hålla mig vag får jag äntligen en tid med en journalist, imorgon. Jag borde testa glasögonen en gång till dessförinnan, för att säkerställa att de fungerar.

En svag, varm, bris sköljde fram över det mörkblåa havet, och nådde klippan där paret satt. Den mjölkvita fullmånen låg förtöjd på himlavalvet som en lysande talisman i änden av ett halsband av briljanta stjärnor. Någonstans vid horisonten möttes de enstaka molnen, endast konturerade av månljuset, och de marina vågorna i ett dunkel. Han tryckte ömt om henne, och viskade i hennes öra. Hon skrattade lyckligt, och kysste honom på kinden. Aldrig hade han känt sig så förälskad förut. Deras ungdom var blommande och passionerad, precis som älskarna i de gamla pjäserna som så ofta spelades i byns teater. Och snart skulle de få vara tillsammans, ifred, långt härifrån. Trånande betraktade han sin älskarinna, och drack sig full av hennes skönhet. Natten rullade sakta fram, mycket sakta, som om tiden stod still just för de.

Spänt öppnar jag paketet som Airis skickade. Ända sedan jag lämnade ifrån mig glasögonen har jag inte kunnat sluta tänka på de. Jag har otåligt vankat av och an i lägenheten, väntandes på att få prova den mystiska framkallningen igen, efter de två första gångerna. Och nu är

de äntligen här! Jag går ut och sätter mig i vardagsrummet, låter Julia somna utan mig. Det nya paret ser något snyggare ut, men har fortfarande de rosenfärgade glasen av någon anledning. Jag kan inte vänta. De nya glasögonen har LED-lampor på bågarna, som blinkar när jag sätter på mig de. Bara det funkar så.

"Det nya fenomenet minnesglasögon har snabbt gått från vetenskaplig analys till massproducering. När de första butikerna öppnade i måndags länsades lagerhyllorna inom rena rama sekunder; och efterfrågan ser inte ut att falna inom den närmaste tiden, enligt den ekonomiska kommentatorn Gabriel Stolt. De mirakulösa glasögonen använder sig av, så kallad, elektroencefalografi för att mäta de elektriska signalerna mellan hjärnans nervtrådar, och spelar sedan upp minnen i glasen, i en form av virtuell verklighet. Glasögonen upptäcktes först av Kent Lagerkrans, som ska ha hittat ett par ute på gatan, när han var på väg hem från mataffären. Med oss i studion har vi Eva Magnusson, expert på samhällspsykologi vid Lunds universitet. Eva, vilken effekt kommer dessa glasögon ha på samhället?"

"Ja, det är ganska svårt att säga. Det enda vi kan vara säkra på är att det kommer ha en effekt, folk praktiskt taget älskar den nya teknologin! Teknikgenombrott som det här genererar ofta nya konsumtionsvanor hos hela befolkningen, som vi kan se genom historien, särskilt om det är något som gynnar individen. Och gynna gör de här glasögonen. Tidiga undersökningar har visat att folk till och med blir generellt lyckligare efter att ha återupplevt sina minnen med de!"

"Lyckligare? Är det möjligt? Vad tror du detta kan bero på?"

"Jag tror att folk bättre kan uppskatta sitt förflutna när de får se det från ett annat perspektiv. Man känner sig nöjd när man inser hur bra man faktiskt haft

det hela tiden. Det är väldigt belönande och hälsosamt att känna sig tillfreds med sitt liv, och det är den stora potentialen med de här glasögonen. För den vanliga konsumenten, vill säga."

"Och traumatiska minnen? Hur är det att återuppleva de?"

"Det har inte kommit några rapporter om det ännu, men så klart är det en faktor som man får ha i åtanke. Jag skulle kunna tänka mig att det säkert skulle vara nyttigt att återuppleva även de, bara för att kunna bearbeta minnena, men jag kan inte uttala mig definitivt innan vi får fler slutsatser från forskarna."

"Eva Magnusson, expert vid Lunds universitet. Tack för att du kom, Eva. Nu, över till vädret."

Jag lunsar in i köket, där Julia packar en matlåda. Jag omfamnar henne bakifrån, och kysser hennes hals.

"Åh, Kent! Gud, du skrämde mig." Jag bara skrattar, och kramar henne hårdare. Hon stryker mig svagt på armen.

"Sade du inte i förrgår att du skulle gå tillbaka och söka jobb idag?" frågar hon.

"Va?" säger jag frånvarande. "Julia, min älskade, låt oss kyssas..." Jag vänder henne om, och trycker mina läppar mot hennes. Hon smakar gott, som blod och hud. Efter en stund drar hon ifrån mig.

"OK, nu måste jag kila. Jag kommer försent." Men jag flyttar inte på mig. Istället trycker jag upp henne mot diskbänken med höften.

"Kom igen, vi gör det. Här i köket. Precis som vi brukade."

"Vad håller du på med?" säger hon chockat. "Vadå som vi brukade, vad har flugit i dig? Kent, jag måste på riktigt åka nu, flytta på dig." Motvilligt släpper jag taget om min älskarinna. Hon tar med sig sin matlåda, och skyndar till hallen, där hon klär på sig regnkläder. Det regnar idag också. Jag betraktar henne med händerna i fickorna. Jag märker att de båda har blivit håliga, jag borde fixa det. I dörröppningen vänder hon sig, och kollar

lätt bekymrat på mig. "Ja, jag går nu, då. Du borde traska ner, nu på förmiddagen." Hon stänger dörren efter sig. Jag går tillbaka till vardagsrummet, och sjunker ner i läderfåtöljen. Jag känner hur hela min kropp slappnar av i det bekväma sätet. Färgen bildar klumpar i taket. Klumparna i taket bildar mönster. Nej, min hjärna bildar mönstren. Upptäcker de. Efter ett tag lutar jag huvudet lite till vänster, mot telefonbordet. Där ligger de rosenfärgade glasögonen. Jag plockar försiktigt upp de, och låter åter igen den makalösa världen skina över mina näthinnor.

"...Ja, jag förstår att de undergick en vetenskaplig analys. Men jag tror att den gick väl snabbt, och att man medvetet skyndade på processen för att få ut de på marknaden, det är min poäng."

"Snälla, lilla, Peter... För det första finns inga belägg alls om några negativa effekter, varken enligt forskningsresultat eller rapporter från konsumenter. För det andra har det fått mängder av utländska investerare att få upp ögat för produkten, som är grundligt patenterad, för övrigt, och bolaget bakom den. Vet du vad det skapar, Peter? En jänkla massa jobb, och ett rikt, hälsosamt, Sverige. Det är vad det skapar. Om du vill säga att jobbmöjligheter är en dålig sak, ja, då vet jag inte..."

"Nej, självklart finns det... Självklart finns positiva aspekter, det ifrågasätter jag inte, men..."

"Varför argumenterar du i så fall emot det? Det är bara en konträr åsikt, skapad ur-"

"Jag var inte färdig!"

"-ett intresse att vara i opposition. Det är så nedrigt att stå och hacka på majoriteten för att få några radikala skeptiker på sin sida."

"Vadå radikala skeptiker? Amen, du då! Du står ju alltid bakom allt som Airis har att komma med, och så har du aktier i de! Stå inte och tala ner till mig,

svindlare!"

"Vafan ska du säga, Peter? Du var ju inblandad i den där schampo-skandalen på åttio-talet! Ni använde ju jänkla grodsperma som utfyllnad, eller vad det nu var."

"Du var inte där! Det var en annan tid! Det var en annan tid!"

"Mina herrar, jag tror att vi får avbryta där. Vi behöver gå vidare i programmet."

Han väntade tålmodigt på att den högljudda skrivaren skulle bli klar med hans utskrifter. Det var sen eftermiddag på den första dagen av resten av hans karriär. Det ljumna solljuset flödade genom de halvöppna persiennerna, och lyste avslappnat på de beigea båsena. Hans kollega Stefan passerade, på väg mot fikarummet. De samtalade en liten stund, och Stefan lovade att ta med en extra kopp kaffe till hans bås senare, så att de kunde prata mer om allt möjligt. Efter Stefan hade gått var skrivaren äntligen färdig. Han gåspade, och tog sina nyskrivna papper. På väg tillbaka till sitt skrivbord stötte han på sin nye chef, som var en glad, rund, man i en brun flanelldkostym. Chefen hälsade vänligt, och han hälsade tillbaka.

"Åh, förresten...!" utbrast den runde mannen plötsligt. "Jag såg din första rapport som du lämnade in. Störtbra jobbat! Du kan verkligen dina grejer!"

"Nämen, tack!" svarade han. "Jag gör bara mitt bästa!"

"Fortsätt så!" skrattade chefen, som gav honom en hjärtlig dunk i ryggen innan han vandrade vidare längs korridorerna. Han kom tillbaka till sitt rena skrivbord, där han häftade ihop papperna. Det var en lite sömnig arbetsplats, men han var glad att han alltid var uppskattad här. Han log för sig själv, och satte häftet i en gul mapp, som han pliktskyldigt sorterade in i rätt fack på den prydliga hyllan.

"Varför vill ert parti införa restriktioner på de nya glasögonen?"

"Först och främst är minnesglasögonen

inte undersökta på ett grundligt och vetenskapligt vis. Det gör oss ovetande om potentiella biverkningar, som kan träda in i rampljuset i framtiden. Det har redan kommit rapporter om biverkningar! Nämligen, en vidspridd förekomst av retrograd amnesi, mer specifikt dissociativ amnesi, bland storkonsumenter av minnesframkallningarna. Alltså, att människor glömmmer vissa saker om sina liv! Jag förstår inte varför inte fler tar upp det här, för det är ju inte som om det bara kommit in ett fåtal rapporter, nej, det är ju hundratals, tusentals! Det här är allvarligt, det är gravallvarligt. Vi anser att Airis inte har rätt att sälja denna produkt som vilken vara som helst. Den verkar uppenbarligen ha liknande effekter till vissa droger, och ändå är den fortfarande utan restriktioner. Vi kräver ett stopp av försäljningen, ett tillfälligt användningsförbud, och en statsfinansierad forskningsinsats, inom snarast! Annars tror jag att regeringen kommer att få ångra sig ordentligt, när folkstormen tar till.”

Han släntrade in i det lilla köket i deras lägenhet. Det hade gröna köksluckor, en liten kyl, en liten ugn, och ett litet bord, med utsikt över innergården långt där nere. Ett par glas låg odiskade i vasken, och han kunde fortfarande känna ett tunt os av rostat bröd hänga i luften. Framför diskbänken stod hans älskarinna, i full fart med att packa en matlåda av plast. Hon verkade stressad, och spände hastigt på det svarta locket över behållaren. Han närmade sig bakifrån, och sträckte sina armar runt hennes barm, samtidigt som han kärleksfullt kysste hennes lena hals. Förvånat darrade hon till.

”Åh, Kent! Du skrämde mig...” utbrast hon. Han skrattade lugnt, och kramade kärt om henne. Hennes händer sökte sig efter hans starka armar, och smekte de längtansfullt. ”Julia, min älskade,” viskade han erotiskt i hennes öra. ”Låt oss kyssas...” Med ett

leende vände hon sig om, och tryckte ivrigt sina röda läppar mot hans. Båda deras kroppar fylldes i ett ögonblick av ren extas, medan de kämpade för att komma åt så mycket som möjligt av varandras munnar. Han letade över hennes hår, och hennes midja, och hennes tröja. Hon vilade sina händer på hans stadiga bröstorg, vilken höjdes och sänktes snabbt och exalterat. Han sköt upp henne på diskbänken med höften, och de fortsatte sin passionerade kärleksdans. Han klädde av henne blusen, kastade den bakom axeln. Hon knäppte upp hans skjorta, med lust i blicken. Det lyste en glöd i deras hjärtan som bara kunde kuvas av den andras beröring. Där i köket hade de vitalt, varmblodigt, sex, som tillfredsställde deras heta begär. Och att hon missade bussen spelade ingen roll. Den kunde vänta.

Jag har börjat se världen ur ett nytt perspektiv. Jag spenderar mycket av min tid bakom glasögonen nu. Det är ett tillstånd då jag kan känna mig trygg och avslappnad, och vara helt uppslukad av skönheten som funnits i mitt liv. När Julia har gått till jobbet kan jag sitta i timmar, och bara uppleva. Det gör mig riktigt lycklig. Sedan, när jag tar av mig glasögonen, känns verkligheten så grå och meningslös i jämförelse. Det är konstigt att det är samma värld som i glasen. Nej, det är inte samma värld, inte längre. Den har förändrats över åren, det är det som är skillnaden. Träden blommar inte lika bra på somrarna, fåglarna sjunger falskt, folket i staden har inte längre samma mänsklighet som de brukade ha. Nu bryr sig ingen längre om det som är viktigt, och det som är viktigt har därmed fördärvats och infekterats. Jag trodde ett tag att jag saknade något här i världen, men nu förstår jag att det är *världen* som saknar något. Jag finner knappt någon anledning att fortsätta leva, ibland. Jag har ju redan nått höjdpunkten, resten är bara en lång nedförsbacke till den oändliga avgrunden. Kanske finns det ett par rosenfärgade glasögon i himlen?

Fast jag har ju Julia. Hon är den skinande fyren som ännu håller mig kvar i den här vidriga verkligheten. Hon och jag förstår varandra, såsom inga andra människor har förstått varandra genom tiderna. Hon är min blommande förgätmigej i en trädgård som sedan länge är bevuxen av parasitiskt ogräs och brunt skit. Så vacker, så vacker... Ändå är hon bara en människa. Ingenting annat finns eller kommer att finnas som jag kan älska, allt är ruttet. Ingenting gott kan skapas längre. Ingenting kan skapas... Inget nytt... .. Om inte...?

Han kunde inte låta bli att titta på henne, två bänkrader fram. Hennes jacka lyste vitt på stolsryggen, ryggsäcken lyste rosa. Hennes ansikte var blygt och fint. Men varför kände han så här för någon dum tjej? Han intalade sig att han inte kunde förstå varför, men det gjorde han egentligen. Det var för att hon var annorlunda. Inte som de andra, elaka, dumma, taskiga, barnen. Hon var snäll, och brydde sig. De var ingenting jämfört med henne. Och hon gillade honom väldigt mycket. Det visste han. Han visste att det var så. De var taskiga jämfört med henne. Och hon tyckte att han var bra. Det visste han.

När Julia kommer hem tvättar vi lite grann. Vi gör pasta. Hon berättar om sin dag medan vi äter, och jag lyssnar intresserat. Efter maten diskar vi. Vi har en diskmaskin, även fast vi bara är två, så jag vet inte om det faktiskt räknas som att vi diskar. Vi sätter in disken i diskmaskinen, i varje fall. Sedan sätter vi oss i soffan. Vi brukar se på teve på kvällarna, men ikväll lägger jag undan fjärrkontrollen. Jag vill säga henne något. Något viktigt som jag måste fråga henne. "Du, Julia," säger jag. "Får jag ställa en fråga?" "Ja, visst. Kör hårt," svarar hon. Jag pillar med fingrarna, och ler för mig själv. "Har du någonsin... funderat på... på att skaffa barn?" säger jag trevande. Jag kollar upp för att se hennes reaktion. Hon blir

alldeles blek i ansiktet. En sjuklig färg, som jag inte har sett i henne förut. En vit, sjuklig, färg. Det gör mig rädd, får mig att tappa mitt leende. Hon sätter händerna för ögonen. Till min förskräckelse märker jag att hon börjar gråta. Det här var inte alls hur jag tänkte mig att det skulle gå. "Va... Vad... Vad är det?" säger jag panikartat. "Varför gråter du? Gjorde jag fel? Vad..." Jag lägger en arm på hennes axel. Jag känner hur hon skakar. Efter ett tag tittar hon upp. Hennes blick är så förunderlig. Hon verkar fylld av sorg, men ser också på mig med ömkan. Genom gråten säger hon, snyftandes: "Me... Minns du verkligen inte...?" Jag skakar förvirrat på huvudet. "Vadå? Snälla, Julia, förlåt mig! Jag visste inte... Vad... Förlåt mig, snälla du!" "Kent, åh, Gud... Två år sen... vi... Jag... Vårt barn... det var ju dött vid födseln!" bölar hon. "Varför minns du inte? ... Skitstövel, din... Varför... Jag... Åh, Gud..." Jag kan inte förstå vad jag hör. Jag sitter helt orörlig, och bara stirrar, medan Julia gråter framför mig. Jag förstår inte. Vårt barn...? Och plötsligt så minns jag det. Minns allt. Något som legat över mig, i två år, gnagt i bakgrunden av min hjärna, hela tiden. Vårt barn dog. Julia satt och skrek i barnasängen. Bilden är ju inbränd i min skalle. Hennes tjut som ekade så högt, jag var tvungen att hålla för öronen. Så hemska tjuten var, och de ville aldrig sluta. Och så ett litet barn, helt orörligt. I perfekt stasis. Som en kerub. Jag kan aldrig glömma den bilden. Hur kunde jag glömma? Hur kunde jag någonsin...? Jag stannar upp i min tanke. Ur min bakficka tar jag upp något, de rosenfärgade glasögonen. Jag stirrar apatiskt på de. De visade mitt liv. De visade det, och jag trodde att det var sant. De fick mig att glömma. De fick mig att glömma mitt barn. Min näve knyter sig runt de i vrede. Det här var ett horribelt misstag. Jag skulle aldrig ha tagit hem de från Arbetsförmedlingen. Men ilskan byts snabbt ut mot sorg. Jag kollapsar i Julias knä. Jag lovar henne att jag minns allt nu,

allt. Och vi gråter tillsammans i den lilla soffan. "Åh, Kent..." snyftar hon. Vi ligger intill varandra i timmar. Aldrig har vi haft sådan ren förståelse. Och mellan det blöta tyget och Julias varma kropp känner jag en kärlek till henne som jag måste glömt bort redan innan jag hittade glasögonen. Jag är så glad att jag ligger här nu. Så glad. Jag skulle byta bort vilka minnen som helst för att få vara i nutiden. De ger inte lycka.

Jag begraver glasögonen under en tall. Jag grävde bort jorden och löven med mina bara händer, och släppte ner de bland daggmaskarna. Månen lyser blankt i den isklara höstnatten. Uppe bland stjärnorna flyger satelliter obekymrat förbi, och i trädtopparna hoar en ensam ringduva. Jag andas djupt in den friska luften, låter den fylla mina lungor. Det är vackert ute. På andra sidan gården går en tant med sin Yorkshireterrier. Ohlson heter hon kanske... En vind rycker i de fallna löven som täcker marken. På dagen var det någon som höll på att kratta ihop de, sedan gjorde ett gäng ungar bomben i högarna. Jag skrattar lite för mig själv. I våra fönster är lamporna fortfarande tända, de enda i hela byggnaden. Jag går tillbaka mot ytterdörren. Där lyser också ett välkomnande sken, som står på dygnet runt. Och jag tror att det ska bli skönt att sova nu. Hela världen ligger ju och slumrar fridfullt. Och jag kan inte komma på någon plats som jag hellre skulle vara på än min säng, bredvid Julia, helt trygg. Det måste vara himlen. Och där finns det inte några rosenfärgade glasögon.

Olle Erlandsson

GUSTAV VASA – LANDSFADER ELLER TYRANN?

av **Viktoria Lautmann**

”Jag tör giva dig och din skola tusende
djävlar”

Så ska Gustav Vasa ha sagt till sin danske
magister Ivarus, rivit igenom sin dolk
genom skolboken och sedan lämnat skolan
i vredesmod. Hans fientlighet gentemot
danskar kan man följa genom hela hans liv
och karriär...

*Gustav Vasa påstås ha deltagit i Slaget vid
Brännkyrka.*

Gustav Vasa (född Eriksson) var son
till Erik Johansson, som avrättades vid
Stockholms Blodbad 1520. Antagligen
ligger denna händelse till grund till hans
bestående hat mot danskar. Gustav
lyckades dock fly undan, och begav sig
till Dalarna. I Dalarna gjorde han succé
och lyckades utnämnas till dalarnas
”hövitsman” (som uppfyllde ungefär
samma funktion som en ståthållare), då
man var trött på unionskungarna och
den Hansafientliga politiken. Det var
sedan dags för Gustav Vasa att påbörja
sitt uppror mot den danske kungen
Kung Kristian II, mer känd som ”Kristian
Tyrann”.

Gustavs krig och uppror mot danskarna
(senare kallat Befrielsekriget) lyckades,
genom stödet från Lübeck. Den 6 juni

1523 valdes Gustav till Sveriges kung, med
namnet Gustav I.

Efter befrielsekriget stod Sverige i skuld
till Lübeck. Ett sätt för Gustav Vasa att
lösa de ekonomiska problemen var att få
tillgång till kyrkans rikedom. Gustav Vasa
drog därför nytta av reformationen, och
valde att reformera landet, så att kungen,
han själv, blev överhuvud över kyrkan,
istället för påven. I och med att Gustav
Vasa bröt med Rom fick han mer politisk-
och ekonomisk makt.

Gustav Vasa ses som den person som
byggt upp nationalstaten Sverige, genom
att centralisera makten med höjda skatter
och utbyggd administration och att införa
arvsrätten, så att man inte längre behövde
fundera över vem som skulle bli kung.
Krigsskulden till Lübeck betalades genom
att råna kyrkan på dess guld och skatter.
Han beslagtogs även kyrkans bokpressar
och lanserade den första censurlagen i
Sveriges historia. All verksamhet kyrkan
ansvarat för förföll såsom fattigvård,
sjukhus och skolor, vilket ledde till att
undervisningen i Sverige nästan helt
slutade existera. Hans nya reformer ledde
till flera bondeuppror, vilket alla slogs ner
med våld. Men han lämnade Sverige enat,
centralstyrt, självständigt, självförsörjande
och med ett eget försvar.

Så nu återstår den stora frågan, var
Gustav Vasa en landsfader eller tyrann?
Eller kanske var han en blandning?

Viktoria Lautmann

Snart är julen här! Därför har vi i redaktionen samlat två julrecept som förgyller släktfikat. Så på med förklädena, sätt på ugnen, så är det bara att börja baka!

Lebkuchen

De tyska "lebkuchen" är föregångarna till våra klassiska pepparkakor. Kakorna kan spåras tillbaka ända till de gamla grekerna och romarna, men deras nuvarande form härstammar från medeltida europeiska recept.

Ingredienser:

150 ml kaffe
1 dl apelsin/citronskal
40 g rumstempererat smör
200 g brunt socker
2 ägg
200 g malda mandlar
En knivsudd kryddnejlika, kryddpeppar
och kardemumma
1 msk kakao
3 droppar bittermandelolja
2 msk matolja
3 g hjorthornssalt
300 g vitt mjöl

Franken, Tyskland, där munkar ska ha uppfunnit lebkuchen i dess moderna befattning.

1. Brygg kaffet, och låt det svalna. Riv apelsin- eller citronskalet. Rör ihop smöret med sockret, och knäck sedan i ett ägg i taget under omrörning.
2. Rör ner mandeln, kryddorna, kakaon, bittermandeloljan och matoljan tillsammans med apelsinskalsblandningen. Lös upp hjorthornssaltet i en matsked vatten, och håll ner i kaffet. Häll sedan ner kaffeblandningen och mjölet i blandningen under omröring.
3. Lägg degen i en burk som du kan stänga, alternativt en skål med plastfolie på. Ställ in i kylan, helst under natten.
4. Nästa dag: Sätt ugnen på 180 grader, och täck en plåt med bakplåtspapper. Tryck ut former av pepparkaksdegen, och lägg på plåten. Låt de vara inne i ugnen ca 15–20 minuter. Låt pepparkakorna svalna och smält chokladen. Doppa/ringla över chokladen över kakorna. Dekorera gärna med valfritt strössel.

Godaste chokladsnittarna

Här kommer det bästa receptet på de klassiska chokladsnittarna, med en liten twist. För att få de extra sega så ersätter vi en del av sockret med ljus sirap, och tillsätter lite extra kakao.

Ingredienser:

200 g smör
2 dl socker
 $\frac{1}{2}$ dl ljus sirap
5 msk kakao
1 tsk bakpulver
1 msk vaniljsocker
1 ägg (för att pensla)
Pärsocker

Mums... smör.

- 1.** Sätt ugnen på 200 grader, och sätt bakplåtspapper på en plåt.
- 2.** Blanda ihop socker med rumstempererat smör. Tillsätt därefter övriga ingredienser till smör- och sockerblandningen. Rulla ut till fyra lika stora längder och lägg längderna på bakplåtspappret. Platta ut längderna med en kniv. Vispa upp ägget, och pensla över längderna; strö sedan över pärlsockret.
- 3.** Grädda chokladsnittarna i cirka 15 minuter. Låt svalna lite, och skär sedan längderna till snedskurna kakor.

Svårt att komma ihåg Katedralskolans föreningar? Fräscha upp minnet med dessa hälsningar!

Kristna på Katte (KPK)

Hej! KPK (Kristna På Katte) heter vi och vi är en av föreningarna på Katte. Vi brukar ses ungefär en gång varannan vecka för att be, prata och fika tillsammans. Flera gånger om året brukar vi även göra "satsningar" där vi sprider lite av Jesu glädje och kärlek genom att till exempel dela ut gratis fika till elever. En tradition vi har är samlas och baka för att sedan dela ut kanelbullar på kanelbullens dag. Ni kan hitta oss på Instagram vid namn @kristapakatte och det är bara att dm:a om ni undrar över något, vill prata med någon eller om ni har något speciellt ni vill att vi ska be för. Troende som icke-troende så är du alltid varmt välkommen till oss <3 Hoppas vi hörs, kram KPK!

Katedralskolans damkör

Katedralskolans damkör är en förening för icke-män som tycker om att sjunga! Vi är en diskantkör som ses och repar in sånger tillsammans, men damkören är även ett ypperligt sammanhang att träffa nya vänner, fika och bara ha det härligt. I början av höstterminen har vi uppsjungning för de som vill söka, ibland även efter jul beroende på hur läget ser ut. Vi vill nämna att damkören är en satsande amatörkör, vilket innebär att vi inte kräver att du har några tidigare kunskaper men däremot behöver du ha engagemang! Är du intresserad av musik och vill dela det med en familj av systrar kommer du inte ångra att du söker. Det är helt underbart! Du hittar oss på instagram, @kattedamer <3

People of Color (POC)

Hej! Vi People of Color föreningen här på katte! Vi är en ny-gammal förening som stängdes ner för några år sen men vi lyckades starta upp den igen förra läsåret. Med vår förening vill vi skapa ett tryggt rum för icke-vita elever på katedralskolan. Ett "safe space" där vi kan prata om våra erfarenheter av rasism i och utanför skolan, där vi kan diskutera aktuella händelser och samhällsstrukturerna. Vi har föreläsningar, kollar på film, högläsningar av poesi och tal och det är mycket annat som händer. Det är gratis att gå med, och alla är välkomna! Instagram: @pockatedral

Fotoföreningen

Hej! Vill du uppnå mer än vanliga selfies, utvecklas som fotograf och är du fotointresserad? Då har du hittat rätt. Katedralskolans fotoförening är ett sällskap av fotointresserade elever som även tycker om att fika. Oavsett om du vill lära dig mer om mobilkameran, om du precis fått din första kamera och vill lära dig hur den fungerar, eller fått tag på farsans kreditkort så har vi en plats för dig. Inga förkunskaper krävs :) Ta gärna en titt förbi vår Instagram: @fotoforeningenkatedral

Playground

Playground är Katedralskolans dansförening för alla dansentusiaster! Vi fokuserar på att utvecklas både som individer och som grupp. Halloween, jul och kampen är några av de många tillfällen som vi uppträder på. Om du är beredd på att lägga ner tid och energi på dansen utanför skolan samtidigt som du lär känna folk från alla år på katte, får in peppande träning och har otroligt kul ska du söka till oss! Frågor? DMA oss på instagram: @playgroundkatedral

Katte Deutscher Verein (KaDeVe)

Hallo! Vi är Katedralskolans tyska-förening! Vi finns för dig som vill ha lite mera tyska än vad kurserna erbjuder eller om du bara är intresserad av att lära dig mer om det fantastiska tyska språket. Vi kommer även försöka underlätta för er som har svårt för tyska, genom att bland annat anordna en "tyskastuga". Dessutom har vi nära kontakt med Goethe-institutet, som erbjuder massor av spännande aktiviteter under skolåret. Gå med oss om du känner att du vill få något mer av tyskan än lite extra meritpoäng! Följ oss gärna på instagram : kattedeutscherverein
Viele Grüße, KaDeVe

Andra aktiva föreningar:

Katedralskolans idrottsförening (KIF)	Pride
Théföreningen	Matematisk-naturvetenskapliga föreningen (MNF)
Artis Amici	Eskapaderna
Radio Fräsch	
Pegasen	
Kattes manskör	

JAG BOR I ETT SLOTT AV JÄRN

av Olle Erlandsson

Mitt slott, det sitter på ett berg
i ett landskap utan färg,
där gräset sakta blivit grått
av vind och regn som aldrig gått.

Det är en skapelse av stål,
en tillflyktsort uti det sista.
Guds katastrof och eld det tål,
och tinnar, torn, må aldrig brista.

Jag har ett garde i min hall,
som gör sitt jobb och klagar ej.
De är också utav metall,
de har aldrig svikit mig.

Men en dag så händer det
nåt jag ej kan förutse.
Det börjar med en liten lort
utanför min vallgravsport!

Han knackar på ett artigt sätt
som skvallrar om hans sans och vett.
Ja, inte en belägringshär,
bara mannen huttrar där!

Jag släpper in min gäst i salen,
där jag väntar i min tron.
Han säger att han är från dalen,
och tar till en smörig ton.

Är Ni intresserad av,
en sprillans ny vandringsstav?
Eller, vänta, mer än så,
en fin keps slänger jag på!

Jag tackar då honom nej,
jag har så jag klarar mig.
Men han vill ej ta och gå,
utan bara pladdrar på.

Kanske vill Ni ha en bil?
Jag har en präktig German!
Då kan Ni köra med stil
ner och hälsa på i stan!

Jag har ingenting att göra
i den staden, ska ni höra!
Inga ärenden att gå,
ingen alls att hälsa på!

Först förstår han ej ett skvatt,
men så hörs ett muntert skratt.
Han frågar: Min Herre, säg,
vill Ni hälsa på hos mig?

Och då viker mina värn,
glatt tar jag och skriver på.
Kanske var mitt slott av järn
inte så kraftigt ändå.

Olle Erlandsson

Vi vill ha
DINA
bidrag

Skicka in dina artiklar, dikter, kåserier, fotografier,
korta historier, faktatexter, illustrationer, reportage,
och andra relevanta verk till:

pegasen.katte@gmail.com